

Дългият път през Америка

Когато Христофор Колумб е „открил“ Америка, „Непознатата земя“ не е била непозната на всички... Мореплавателят от Генуа е открил „Новия свят“ за стара Европа. Доста по-рано, хиляди индианци са прекосили замръзалия Берингов пролив, преследвайки стада бизони и така са „открили“ наистина американския континент – често забравян от историята детайл. Същинският откривател не е обезателно този, който пилее богатствата на дадена територия и се опитва да подчини със сила туземното население, считано за „недоразвито“! Опитах се на свой ред да откроя американския континент и реших да го направя с колело. Опитах се да го почувствам и да го разбера – бавно, но сякаш в известна степен и прекалено бързо... Оказа се, че го открих само частично или по-точно казано той само ми позволи да премина през него. По тази почервения от кръвта на индианците земя, сред типичната само за Америка безбрежност и националните ѝ паркове с размер XL, от висотата на Кордилерите и Андите, се оказах за пореден път изправен пред невзрачността ми на човешко същество. Научих много за себе си и за другите. Научих много уроци, които ми бяха дадени и които бяха като подаръци, положени на пътя ми от свръхестествена сила, и олекнах от някои общоприети идеи. Броят на изминатите километри или спукани гуми, литрите пот, изкатерените клисури, прекараните под открито небе нощи, феноменалното количество погълнати консерви сардини и спагети нямат никакво значение по време на това приключение.

Всички тези моменти – понякога величествени, понякога мъчителни – ми изглеждат днес смешни и сумарно образуват средството, с което съм издялал гранита на моето его. Това, което е важно, е изминатият вътре в мен път. Пет века по-рано, жадните за богатства конквистадори, заслепени от блясъка на златото, са събрали кое е съкровището и не са успели да различат истинския дар, който американските им братя са им предложили: мъдростта им. Вековете са се нижели и грешките са се повтаряли. Съвременните конквистадори са заменили алебардите с ракети с голям обем на действие, но продължават, уви, да са верни на първоначално поставените си цели: да присвояват земята и благата на съседа, налагайки му по възможност и нравствеността си. През третото хилядолетие се счита, че странникът с „варварски“ нрав трябва да бъде убит. Ако Христофор Колумб и останалите бяха взели в сандъците си част от мъдростта на американските индианци, то тя днес щеше да ръководи жадните за власт мъже. Щеше да ги научи, че „другият“ е отражение на самите нас, че Земята е живо същество със своето минало, настояще и бъдеще, също като всички народи, които я населяват. Тогава братските им решения щяха да целят благоденствието на човечеството и защитата на планетата, а не експлоатацията на хората и природните ресурси до тяхното пълно изчерпване. Човекът ще може най-после да ходи изправен едва когато ще е спрял да се прекланя пред егоистичните си желания, водещи до собствената му гибел, и когато ще е разбрал, че така

жадуваното богатство е в самия него – като непресъхващ и осветен извор, прелюдия към голямото приключение на бъдещия свят. Повече от цялото злато на инките, предизвикателството на модерния човек е да продължи по пътя си в правилна посока, стъпка по стъпка, със спомена за древните американски индианци, открили Америка. Отчитайки миналите грешки, днес той трябва да строи изпълнено със смисъл бъдеще, достойно за няколкото милиона години еволюция. След изпълненото с поражения завладяване на „Новия свят“, неговата мисия днес е да създаде „нов свят“ и да изследва

източника в самия себе си. Там е ключът към щастието. Голямото приключение на Човека започва...

МОИТЕ ДУШЕВНИ СЪСТОЯНИЯ... АМЕРИКА Барьерата на американския граничен пункт се намира на не повече от сто и петдесет метра пред мен, на върха на продължително изкачване по невидим наклон. За последните четиридесет и шест километра на канадска земя, изненаданите ми от внезапния сняг гуми, бяха принудени да се адаптират към хлъзгавия и влажен терен. Около път № 6 са натрупани преспи сняг. Избрах да пресека границата точно през този граничен пункт в сърцето на националния езерен парк „Уотъртън“ заради „човешките“ му размери. В никакъв случай не бих повторил лошия си опит от първия щурм на Минеаполис. Там бях попълнил възможно най-добре формулярите за вход и бях изрично посочил, че нямам нищо общо с каквито и да било терористични организации. В „щатите“, терористът трябва да запише изрично „терорист“ при влизането си в страната, а кандидатът за нелегална имиграция да посочи целта на пребиваването си. Така всичко си идва на мястото. След това, с красивия ми паспорт от „Разединените европейски щати“ в ръка се придвижих към служителя, доволен от постигнатото като ученик, размахващ бележника си с отлични оценки. Това, което по презумпция трябваше да бъде само формалност, се превърна след няколко минути в истинско мъчение с опция „ритник отзад и връщане на първа каса“. – Добър ден, господине! На глупавия въпрос : „Какво ще правите в САЩ?“ бях отговорил истината: „Ще пътувам“. Очевидно обаче той имаше друго мнение по въпроса. Сигурно веднага си ме е представил изтощен от работа как броя добитъка в някое тексаско ранчо или как бера портокали под калифорнийското слънце. Със странично движение на главата американският офицер каза: – На дяското гише! Сигурно е някакво недоразумение! Събеседниците ми от „дяското гише“ се притесниха от статута ми на безработен ерген, дошъл да открие красотите на Америка – статут, записан с червено в списъка на нежеланите туристи. Встрани от нас някаква преводачка разпитваше група азиатци с подозрителни лица. Най-после обясненията ми, съобщенията за мен в пресата и обстояния преглед на багажа ми, успяха да убедят моите мъчители. Но всичко това е минало. Днес митничарят очевидно не бърза да напусне добре отопления си кабинет и вероятно няма да престои на ледения вятър повече от стриктния минимум. Всъщност хвърля само бегъл поглед на паспорта ми. Аз съм вперил поглед в устните му, а той процежда само: „It’s OK!“ – необходима парола за продължаване на приключението ми. Аз и не искам повече. Let’s go! Потъналата в сняг табела „Монтана“ блести на слънцето. Трасето ми преминава през някои от най-красивите американски национални паркове, далеч от големите пътища и мегаполисите, които, както се говори, хващат велосипедистите-авантюристи в пипалата си и се опитват да ги удавят в адския поток на движение. Според непотвърдена информация, те се опитвали и да гидушат с токсични газове, да ги смазват между дълги метални скелети и да ги предават във възможно най-компактен вид за рециклиране! В индианския резерват, граничещ на север с Канада и на запад с национален парк „Ледниците“, влиза „бледолик“ с поруменели от чистия въздух бузи, нахранен със спагети и консерви сардини и напоен с изворна вода. Тази земя принадлежи на индианците от племето блекфут (черна стъпка), наречени още „казаците от северните равнини“ заради репутацията им на добри ездачи и силни воители. Пристигам тихомълком и успявам да изненадам индианеца, докато спи. Внимание! Както казва поговорката: „Ако искаш да опънеш типичен индианец, не мисли, че ще събудиш индианец!“ Нещастнико, може да те скалпират на място! Очевидно преча. Човекът, който събудих от сън, ме праща да опъна палатката си по-далеч, в края на полето. Там няма да „преча“ на никой. Напускам бърлогата си с първите слънчеви лъчи в посока на

юг към безкрайните прерии. Невъзможно е да се загубя. Има само един път, ограден с това, което ще се превърне в ежедневния ми дразнител – бодлива тел. Днес, все още гледайки надясно, намирам оградата със седемте ° реда бодлива тел за симпатична. Струва ми се даже крехка за стадо от сто бизона, които трябва да пази. Четирите крака на умряла крава стърчат към небето, а тялото ° лежи полуизядено от някакво друго животно. Долавям миризмата на мърша носена от вятъра. Дневният ми километраж зависи право пропорционално от курса на долара. Колкото повече курсът на зелената банкнота се покачва, толкова повече натискам педалите. Въпросът е на живот и смърт: кесията или живота! За мен е предизвикателство да стигна възможно най-бързо до погостоприемни земи, с по-малко шум от касови апарати в ушите ми.